

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 21

1. NOVEMBER 1929

1. ÅRGANG

Den velsignede misjonsopgave.

Av misjonær Torkild Rasmussen.

Forsamlet efter endt seier, opstanden i kraft av den evige And, står Mesteren med sine disiple velsignende dem og betrodde dem den store forrett å gå med bud for sig. «Mig er gitt all makt!» lyder det fra Mesterens leber, som om han vilde minne dem om et han var mektig å utføre alt i budskapet.

Allmaktens Herre sender bud!

Hvilken trygghet for den som skal bringe budet at han som utsendt står bak med makt til å utføre det lovede. Frelseren er maktens Herre — kongernes konge og herrenes herre. Herrens gjerning på jord åpenbarer hans storhet, makt og seier over synd og kjødelighet, så han kunde si: «Hvem av eder kan overbevise mig om synd?» Makt over storm og havets bølge — makt over onde ånder så han kunde by disse og måtte fly. Makt over døden. Selv inn til dem som var i dødens vold. Truet døden og bragte dens bytte inn i livet. Som også synagogeforstanderen sa: Kom du og legg din hånd på min døde datter så blir hun levende. (Matt. 9) Makt å gå i menneskenes sted å bli et syndoffer for oss. Makt å lide spott, hån, tornekrone, slag og korsets død. Gjennom alt gikk han i seier og kunde rope ut efter endt kamp: «Det er fullbragt!»

Et ypperlig bud å bringe!

Har vi riktig skattet budets realitet? Om en stor personlighet sendte ut et budskap om at alle som vilde motta budet, skulde bli forært 1,000,000 kroner, vilde masser av mottagere med begjer gripe efter et så herlig bud og med lovord vilde sikkert en sådan budbringer bli mottatt med takk. Men evangeliet — er meget mere enn millioner. I Job. 28, 28 står at det ikke kan settes ved siden av gull, sølv, koraller og perler. Evangeliet overgår alle rubiner og perler i verden. I sannhet har vi noe å berike fattige syndere med. Derfor sier Skriften at Jesus blev fattig da han var rik for at vi ved hans fattigdom skulde bli rike. For den sjel som Anden har åpenbart Guds evangeliums herlighets rikdom, får se inn i et hav av nådens herlige ord. Nok til fullkommen frelse. Derfor utbrøyt Paulus: «O rikdoms dyp» — og «jeg akter alt annet for skarn å være, mot dette å kjenne Jesus.» Salige er de som bringer godt budskap, og forkynner fred. Vi er stedfortredere i Kristi sted. Han som gikk omkring og gjorde vel. Blinde fikk syn. Døve fikk høre.amme sprang. Spe-

På vei til Kongo igjen.

Så er da dagen endelig oprunnen da jeg igjen kan reise til Kongo. Det var med vemod jeg forlot det kjære folk derne, men det var også med forhåpning. Med vemod fordi der ingen var til å fortsette virksomheten blandt folket på dette sted. Vel fikk vi anbragt en stor del av dem som hadde nydt undervisning hos oss på andre misjonsstasjoner på veien nedover, men folket, den store masse, blev igjen uten misjonærer. Og de mange, også fra andre stammer, som bad om å få misjonærer, måtte vi gå fra uten å kunne gi dem noe bestemt løfte om at de skulde få noen. Men jeg må si det var med store forhåpninger jeg reiste hjem. Jeg trodde, at når jeg la de ulykkelige folks nød og deres bønner om å få misjonærer, på de norske venners hjerter, så skulde nok snart noen dra ut til de ventende. Det har imidlertid ikke gått som jeg hadde håpet. Det har vært flauet tider. smått om midler for mange, det har gjort sitt og den megen oppsaltnig av vennelokkene har utvilsomt gjort sitt. Men saken har fått mange forbedere rundt om blandt vennene. Og det har sin store betydning, for den rettferdige bønn har stor betydning. Og er først en sak blitt lagt på ens hjerte så det har blitt bønneemne, så blir forbederne også medarbeidere på annen måte. Jeg er imidlertid glad for at jeg skal få reise. Det er ondt å reise fra min familie, men vi er

dalske blev rene. Døde stod op. Freløse fikk et kildeveld av fred. De som var engstelige for døden fikk seiersfryd over døden og hvor han kom frem lød nådesbudskapet fra Herren. Og nu står Jesus med sine utsendinger. «Gå I ut» (engelsk oversettelse). Kristi stedfortredere sendes ut med samme autoritet. — Forkynner evangeliet — Det glade budskap. Helbred de syke, reis op de døde, og disse tegn skal følge dem som tror. Jeg gir eder makt over skorpioner og alt ondt, var Herrens ord til dem. Hvor lykkelige var de ikke da de første gang fikk bud om å gå med den himmelske «gaven» til frelse og berikelse for menneskene. De kom hjem og fortalte Jesus, begejstret av resultatet. — Ja til og med de onde ånder var oss lydige. Jesus frydet sig over at de trodde det betrodde budskap og at de fikk se Guds herlighet. Men nu lød hovedbefalingen og ennukraftige seire var fullbragt: All makt er hans!

Befalingen fremdeles ved makt.

Utsenderen Jesus Kristus er i går, idag og til evig tid den samme. Evangeliet er fremdeles Guds kraft til frelse. Derfor er de sanna budbringere salige i sin

gjerning. Hedningene lytter begejstret til dette bud, til det overgår all tanke om herlighet. Kan evangeliet rense sjelen hvit? spør de og vi svarer: Ja, om din synd er blodrød, gjør han dig hvitere enn sne. Og siden får så Jesus åpenbare sig til frelse for disse. I jubel, ofte gråtende av takknemlighet, møter de sjelvennen Jesus i sin rikdoms storhet av nåde og forbarmelse. Eller se en troende som blir beseglet med løftets Hellig And. Således lå en kineser borte fra legemet henrykt i det himmelske — op tatt med det som er oventil. En tvilende misjonær spør: Mon det er Gud? En søster svarer: «Det skal vi snart få rede på, og går bort ved siden av kinesbroderen og synger: «Under ditt blod det dyre blod,» for sa hun, «er dette ikke av Gud tåler det ikke blodet». Med et smil reiser kineseren sig og sier: «O søster, englene synger vakrere enn dig! Ingen verdi på jord skulde kunne betale en så himmelsk opplevelse og disse har de hellige mange av. Himmelske rikdom.

Helbredelse og befrielse av piner

er en av evangeliets store goder. Lidende og håpløse som trenger

er ennu ikke kommen langt på veien, — den er nemlig lang og besværlig, men jeg håper dog å være fremme til jul. Ha mig i erindring også under reisen. Jeg skal søke å holde vennene underrettet om hvorledes alt går med hensyn til evangeliets utbredelse og Guds rikkes fremme derute. Det er ikke sikkert jeg kan komme med den første båt som går fra Antwerpen den 22. oktbr., men så blir det med den neste som går den 5. november. Jeg bor i ventetiden hos våre venner Viquerat i Bryssel. Det er en schweissisk br. som er gift med en norsk søster (Palma Melby). De driver evangelisk virksomhet her i katolisismens mørke. Der til har de herberge for misjonærer som kommer og går. Her får vi bo rimelig. Dette er også helt og holdent en troemisjon. Underholdes ved frivillige midler, vesentlig fra Sverige. Det er en stor oppgave disse venner har her. Herren har også vedkjent sig deres virksomhet, idet noen er kommen til troen på Jesus. Be også for denne virksomhet venner, at lyset fra evangeliet må skinne ut fra dette sted til frelse for mange.

De hjerteligste hilsener til alle vennene rundt om. Gud velgionne dere alle.

La oss være tro i det som Herren setter oss til inntil Jesus kommer.

Deres i nåden meddelaktige
Alb. M. Christiansen.

sig frem og bare får røre ved sønnen av allmaktens Herres kledebon blir befrielse. Realitet som ofte sees av Herrens tro budbærere. Professorer og læger har måttet erkjenne den høiere makts virkning, (som de oftest uttrykker sig). Ubegripelig å forstå at «en bønn og salve med olje» får svulser og kroniske sykdommer til å forsvinne; men like uforståelig er alle Guds gjerninger.

Solens ild og lys, hvem fatter det. Den er 1,000,000 g nyer så stor som jorden. Han er kolossal varme, så om man tok så meget som en eis stør else og la på jorden vilde den kunde opbrenne mere enn en mils omfang. Har den elektriske tilførsel stadig kraft, eller fyres der med brennbart materiell, vilde fornuften spørre. Ar for år utfører den samme varme, samme lys. Uforståelig. Guds verk.

Den Allmektige bruker sin makt i kjærlighet for å frelse menneskene. Evangeliet som er Guds gave — foræring til menneskene, består av tilgivelse og befrielse fra syndens frykt. Lægedom og befrielse fra sykdom og smerter. Nytt hjerte og ny ånd å tjene Herren i seier, hvile og tilfredshet på jord; så jor.

Og vi så hans herlighet.

Av Kr. Karlisen. Svarstad.

Og ordet blev kjød og tok bolig iblandt oss, og vi så hans herlighet. Joh. 1, 14.

Gud åpenbaret i Kristus som menneske. Han forlot sin herlighet og trone, og blev kjød. «Under over alle under, større nåde knapt en synder ser,» sier sangeren. O, velsignede sannhet, at Kristus åpenbarte Faderens karakter for oss, som satt i mørke og dødsdykke. Vi som var langt borte kom nær til Gud ved Jesus, Guds enbårne Sønn. I de hjerter som er født av Gud, der har Jesus tatt bolig ved troen. Og hans lys, som opplyser hvert menneske, åpner sjelens øine så de ser hans herlighet.

Den guddommelige herlighet som var i Sønnen, kan ikke tolkes med ord, men vi får lov til å se litt av det evige livs herlighet, når Guds And trekker sløret tilside, og vi skuer Herrens herlighet med utildekket ansikt.

Gud var full av nåde mot en fallen slekt, og denne nåde blev åpenbaret til frelse for alle mennesker. Jesus hadde ingen ytre herlighet, men det var hans hjerte som brente av kjærlighet til syndere, som tvang ham inn i oss.

Ingen som kom til ham gikk uhjulpert bort, nei, han åpnet de blindes øine så de så hans nåde og herlighet. Gud er sannhet, derfor blev sannheten åpenbaret i kjød, for at vi skulde forstå sannheten, som er det evige liv. Joh. 17, 3.

Jesus er skjønn for min sjel. Jeg har sett noe av denne herlighet som blev åpenbaret, og mitt hjerte fryder sig i Gud, for denne usigelige nådegave. Johannes sier: Gud har gitt oss evig liv og dette liv er i hans Sønn. Joh. 5, 11. Gud blev menneske for at mennesket skal bli Gud. Hebr. 2, 9. Gud har gjort ham både til Herre og til Messias. Ap. gj. 2, 36.

Ingen kan lodde disse dybder i Kristi fornedrelse og ophielse. Fil. 2, 5—11. Likesom Jesus blev kronet, således også hans brud, og for bruden er: «Livet Kristus og døden en vinning.» Fil. 1, 21.

Måtte disse fattige ord være et fingerpek på ham, det bløden- de Guds Lam. Vi tekjenner alle med Paulus: Stor er den gudsfrykts hemmelighet. Han som blev åpenbaret i kjød. Tim. 3, 16.

Eders i Kristus

Kr. Karlisen.

Nye fund.

Dr. Garstand fra Liverpool universitet, som holder på med utforskninger i Palæstina meddelet, at han har funnet murene av den gamle kananitiske by Ai som Josva inntok.

Forts. 4. side.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Missions-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 pr. kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Hvem skal jeg sende?

Dette spørsmål fra Herren er like aktuelt idag som noensinne før. Dag etter dag og år etter år svinder hen.

Det stunder til dagen, da Herren skal åpenbares i skyen for å hente sine hjem.

Lykkelig den som har fått høre ordet og som har tatt mot det i tro.

Men alle de som intet har hørt? Millioner sukker etter en ukjent Gud.

Skal du som leser dette være et Kristi sendebud og bringe lys og vederkvæelse til de lengtende sjøle?

Vi vil, blandt de mange beretninger om nøden i hedningeland, bringe nedenstående meddelelse, som vi finner i et svensk blad:

«To afrikanske høvding kom en dag til den kjente misjonær James Chalmers og bad om å få med sig kristne lærere hjem til sitt folk.»

Dypt bedrøvet måtte han svare dem, at han dessverre ingen lærere hadde å sende dem.

Efter et lengere tidsrum kom de samme høvdingen igjen og stilte pånytt det samme spørsmål. Og atter måtte misjonæren gi det samme svar, at han ingen hadde å sende. Men da forholdene ved misjonsstasjonen gjorde det mulig for misjonæren å forlate denne en tid, fulgte han selv med til høvdingenes avsideliggende hjemsted.

Tidlig en morgen nådde de bestemmelsesstedet. Chalmers fant til sin overraskelse en stor skare innfødte samlet. Alle lå på kne, tause og stille. Dypt grepet av dette syn, spurte han høvdingene hvad dette skulde tjene til.

— De beder, lød det korte svar.

— Men de ber jo ikke høit, innvendte misjonæren.

— Hvite mann, vi vet ikke hvad vi skal si, forklarte høvdingene. Men i to år har vi hver syvende dag samlet oss på dette sted og i timevis liget på våre kne. Vi vet bare ikke hvilke ord vi skal bruke.»

Ovenstående lille beretning taler ved sin egen tyngde et gripende språk.

Ennu idag kommer det som et sukk fra Guds hjerte: Hvem skal jeg sende, og hvem vil bringe bud?

Våre kommisjonærer.

Vi inntar idag på 3. side en liste over bladets kommisjonærer og medarbeidere i Herrens vingård. Ved henvendelse til disse kan man få tegnet abonnement, likesom de sikkert også vil være oss behjelpelig med å motta kontingenten for bladet.

Vi vil også nytte anledningen til å takke medarbeiderne for de

res store interesse ved å avse tid til dette arbeid som ofte kan være besværlig nok.

Men Herren vil på sin egen måte velvisne de enkelte for deres velvilje også på dette område.

100 kroner.

Fra br. H. J. Opsal, Hjørtedal, har vi mottatt følgende:

Til Misjons-Røsten.

Da vi ser at De mottar misjonsbidrag til frittstående misjonærer tillater jeg mig herved å sende kr. 100.00 som skulde sendes til Gunhild Aabø, India kr. 60.00 og til Ingrid Løkken, Afrika kr. 40.00. Disse penger er samlet endel blandt vennene her i Hjørtedal, og en del er gitt ved testament etter en avdød broder, herstedt.

Vi sender gerne vår hjerteligste takk, idet vi samtidig kvitterer for mottagelsen av de 100 kroner.

Midler til hjemreise.

Drammen 12. oktbr. 1929.

Kjære misjonsvenner.

Som dere husker blev det invitert samlet inn penger til søster Dagmar Jacobsens hjemreise, da hun var nedbrutt efter feber. Der blev også sendt endel til henne, men det var dessverre alt for lite. Eftersom tiden gikk viste det sig nødvendig for henne å bruke pengene til underhold og hjelp derute.

Nu skriver søster Dagmar Engstrøm til eldstebrødrene i Knoffs gt. 6, Drammen, hvorfra hun er gått ut, at søsteren høilig trenger hvile. Likeså har søster Aabø skrevet at vi må forsøke å hjelpe henne hjem for en tid. Hun vil under opholdet her hjemme samtidig benytte anledningen til å tale misjonens store sak.

Kjære venner, husk på vår kjære søster i eders bønner og med midler så hun kan komme hjem.

Pengene til hjemreise vil nu bli sendt samlet så snart et tilstrekkelig beløp er nådd.

Bidrag mottas med takk av undertegnede som er hennes kasserer.

Gud lønne den enkelte av eder for den hjelp som hittil er ydet søsteren.

For brødrene Sverre Severinsen, adr. Smithestrømsveien 19, Drammen.

Oprop til søndagsskolearbeidere!

Da der i lengere tid har vært et ønske blandt flere av de frie venner som arbeider i søndagsskolene rundt omkring i vårt land om å komme sammen til et møte og samtale om denne sak og dens stilling i vår tid. vilde det være greit om noen snarest mulig vilde stille slike lokale til disposisjon for en søndag, men da helst på et sentralt sted.

Denne tanke vil sikkert bli møtt med interesse av mange som eier hjerte for søndagsskolearbeidet, og det er flere ting som behøves samtale om.

Flere interesserte.

— Velstand blir en gift når den vokser på gudsfryktens bekostning.

Vår stilling til misjonen.

«Ham gir profetene det vidnesbyrd, at hynder den som tror på ham får syndernes forlatelse ved hans navn.»

Slik forkynte Peter ordet i Kornelius' hus. — Det måt'e en særskilt åpenbaring til for at Peter og disiplene helt ut skulde fatte betydningen av ordet «hver den». Da Peter kom op til Jerusalem gikk de omskarne straks i rette med ham og bebreidet ham for å ha gått til de uomskarne — til hedningene — med evangeliet.

Peter kunde imidlertid vidne med stor frimodighet: Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men iblandt ethvert folkeslag tar han imot den som frykter ham og gjør rettferdighet. (Ap. gj. 10, 34—35). Priestet være Herren.

Frelsen var dermed trengt ut til hedningene.

Det var ikke lenger forskjell på jøde og greker.

Siden denne dag har evangeliet trengt sig videre frem gjennom slektene. Og en dag nådde det også vårt land. Utallige er de som har erfart sannheten av det levende Guds ord, at hver den som tror, får syndernes forlatelse ved hans navn.

Siden Paulus, hedningenes apostel, sammen med Barnabas, tiltrådte sin første misjonsreise til Cypern og Antiokia, har det alltid vært dem som har innviet sitt liv til denne hellige gjerning å sprede evangeliet videre ut blandt folkeslagene. Og daglig fortsetter dette arbeid.

Efter foretatte beregninger er det ennå flere hundre millioner mennesker som lever i uvidenhet om denne frelse som vi kan fryde og glede oss over.

Riv gjerdene ned.

At de alle må være ett, likesom du, Fader, til mig og jeg til dig, at også de må være ett i oss, for at verden skal tro, at du har utsendt mig. Joh. 17, 21.

Ja, dette er Jesu bønn til sin Fader, om at den guddommelige enhet som han og Faderen var, skulde bli overført på oss. hans disiple, merk guddommelig enhet (les verset oppmerksomt i bønn til din himmelske Fader, du Guds barn). Se hvad Jesus sier i Johannes 10. 30. Jeg og Faderen er ett. Derfor, du Guds barn, som hittil har vært umyndig i den forstand at du har latt dig kaste og drive om av ethvert lærdoms vær ved menneskers spill, ved kløgt i villfarelser kunst. (Efas. 4, 14) Nu er det ikke fortidlig du våkner op for Guds ord, til ordet er jo lykte for vår fot, og et lys på vår sti. Salm. 119, 105. Alt partivesen og gjerdbygning av dem som kalles for Herrens gjeløste folk, ja alt skulle som er oppkommet ned gjennom tidene, hvad slags navn de har, og hvad slags lærebegreper de fører, ja alt tilhøpe så er det menneskers spill i villfarelser kunst. Se og læs den apostoliske formaning i Efas. 4, 1. Ja, dette er den guddommelige anvisning. Andens enhet. Og lovet være Gud for at øiensalven fra Mesterens hånd. (Ap. 3, 18) virker slik at vi, som hans disiple,

Kristi befaling: Gjør alle folkeslag til disipler! gjelder også idag. Men også idag merker man motstanden.

Hedninger har vi nok av her hjemme, hører og leser man så ofte i forbindelse med beklagelse over midlene som benyttes til misjonsgjerningen.

Men disse har tilfulle hørt. Valget står dem fritt.

Men hvor mange er det ikke som sukker efter den ukjente Gud? Og det tiltrass for at de intet har hørt!

Mätte vi alle våkne op av dvalen og ryste søvneten av oss. Vi len og ryste søvneten av oss. Vi priser Herren for hans godhet mot oss dag efter dag — og kanskje er vi allikevel av dem som holder tilbake mer enn hvad rett er.

Det gjelder både hjemme- og utemisjonen.

Det finnes tusener av undskyldninger, når Herrens And minner, men det er dog ikke én av dem som har gyldighet. Herren vet selv best hvad han har betroet oss og forlanger ikke mer enn vi kan bære.

Misjonsinteressens hos den enkelte og i forsamlingene, viser best den åndelige tilstand. Et sløvt kristenliv btinger liten interesse for Herrens rikesak, mens en varm hjertet roendes alltid har et åpent øie for betydningen og nødvendigheten av at Guds ord må spredes videre blandt alle stammer og tungemål.

Mätte Herren få velvisne sitt folk i denne siste tid, både de som står på murene ute i det fjerne, og oss som er hjemme, at vi i sannhet må stride troens gode strid.

Arne J. Larsen.

ORD FOR DAGEN:

Og nu, Israel, hvad begjærer Herren din Gud av dig, uten at du frykter Herren, din Gud, at du vandrer på alle høier, og at du elsker ham og at du frykter Herren, din Gud, av hele ditt hjerte og av hele din sjel.

5. Moseb. 10, 12.

så fra den side. Jeg vet nok at partikkikkernes tallsmenn kan skrive spalte op og spalte ned i mot ordet, og utlegge det efter sin menneskelige opfatning, men det er jo deres gamle og nye tanker å drukke alt i tomme ord. Men, søskend i Jesus Kristus, la ingen, hvem han så enn er, å si vil være, la ingen dære eller komme ord. Efas. 5. 6—7.

Forløningsstunden for oss hans folk, er så nære. Jesus kommer snart.

Fevik 16—19.

Edvard Zachariasen.

Bønn.

Nylig skrev Ewan Roberts en venn og sa: «Glem ikke å bønn, daglig, disse enkle bønner. Gud tilsier oss å bede idag:

1. O, Gud gjør mig ny i himmel tilverelse.
2. O, Gud gjør mig god i himmel tilverelse.
3. O, Herre Gud allmechtig, medelst Golgatas kors og formidlet Jesu navns fortjeneste, gi mig fullkommen i hele mitt legeme, sjel, ånd, hjerte og i min indre menneske — mitt eget selv. Jeg beder disse bønner for mig selv, og for alle dem som er utvalgt til forvandling. Gud, besvar disse bønner for Jesu skyld. Amen.

«Den hellige som har et godt skulde lytte efter hvad Gud sier til menighetene.»

Dan. 12, 10 siste setning; Mat. 24, 31. Luk. 21, 31; Ap. 2, 7, 8, 29; Ap. 3, 13, 22.

De små plikter.

Mennesket er mer tilbøielig å ofre noe på de store plikter enn på de små hverdaglige. De skubbes til side, de aktes ikke. Ja, hadde det vært noe som som fordrades, da skulde man nok ha visst hvad man kunde men for noe sådant småtteri det ikke verd å umake sig! Men hvor feilaktig er ikke den oppringning! De små plikter er nettopp prøvestenen for de store. De som har lært å oppfylle de små dagligdagse plikter fullt ut, de som ikke står tilbake den dag da stort offer fordras. Den som ikke har prøvd sig selv i de daglige plikter, vil synke sammen når en virkelig byrde legges på hans skuldere. Livet er en streng læreremester, som sørger for at ikke kommer til å mangle noe når vi bare har øinene åpne på dets lærdommer; ellers går det over oss selv, når prøvelselsen må slår. Den største fare ligger i vår lyst til å gå av velen for små plikter, som synes oss så små så en vakker dag treffer oss så deles uforberedt. En god vilje da ikke nok. Nei, vi må gå i små daglige plikters forberedelse.

— Den fattiges rettferdighet er mektigere enn den ugudelige rikdommer.

Til sende

Abonner på «Barn fra nyttår. Mange og billeder, mange interessante minneverns finner. Korrespondent fra barn rundt skjellige steder. gere enn noget. Kr. 1.50 pr. år. Abonner i godeskolen får st. o. Bestilles på kontorer og i ekspedisjon, adr. Postb. 32, Sarpsborg.

FRA SPRED

Jes... «Han som ble overtredder og rettferdiggjørelse. Alt så: Likesom forfømmelse for således blev også gjerning til livsrelse for alle m. 5, 18—19. Jeg er så takk at han har fått for disse himmel at Jesus er en synden, ja, ikke (som er frelste hele verdens. I. til og med den mer som en fort imot dette i tro underet i sin ånd åpne dine øine. er frelst og som jer. Av egen erfaring med frelsen ved holdt til idag. En hjertelig h. 8, 31—39. Sarpsborg i O.

Hilsen fra

New... Kjære Misjons... Bare et par o... at vi har hatt e... Atlanteren. Tak... som sikkert har... ge bønner som... fulgt oss på tur... Har også hatt... ning å bringe k... på skibet, både... samtaler med... Må Herren gi... nåde til å være... se hvor den kon... Hilsen fra oss... Vår adresse i... Tor kild L... Kang Chuang. h...

På øst

Hollandsk Øst... bekjent for noen... vekkelse. Og d... sig at det ikke... tig rørelse, mer... dens verk til om... for tusener av... mennesker. Av... gangen av 1927... Dertil kom så... redtes til så... smart regne... kristne på øst... sultat av evang... blandt hedninge... meget mer som...

Litt fra oldkirken.

Sabbaten.

Av Jørgen Stray, Kr.sand.

Kristus, Rom. 6, 11 og 2. Kor. 3, 6.

Se hvad en mann som Ireneus sier om det 3. bud.

Denne Lilleasiat er anskrevet som en av det annet århundredes største kristelige skikkelser. I sitt skrift «Om den apostoliske forkynnelse» sier han side 54 følgende:

«Loven vil ikke fordre tiende av den der ofrer Gud alt sitt gods bar og forlatt far og mor og sin ganske slekt og vandrer efter Guds ord. Og der blir ikke befalt den å tilbringe en dag i stillhet og hvile der hver dag holder sabbaten d. v. s. i Guds tempel som er menneskets legeme (sammenlign Kol. 2, 17) dyrker Gud verdig og øver rettferdighet i hver stund, ti barmhjertighet vil jeg ikke ofre.» Ireneus døde ca. 87 år gammel som martyr år 202 i Frankrike. Hvem kan nu sammenligne sig med denne mann. Men dette er visstnok de ukristelige. Den oldkirkelige opfatning. Denne opfatning står altså ikke i strid med vår lære og Det nye testamente.

Athanasius sier: «Sabbaten til minne om den første skapelse. Spøndagen til minne om den annen store skapelse.»

A løse spørsmålet sabbaten eller søndagen er jeg ikke mann for, men ovenstående har jeg skrevet efter oppfordring om hvad som er min opfatning, bygget på historiske kilder. Spørsmålet er det viktigste: Har vi livet i Jesus Kristus. Han er døren, veien, sannheten og livet. Der finnes løsenet.

Jørgen Stray.

For ikke lenge siden lå en innfødt på Sydhavspøene for døden. Som han lå og talte om himlen, vendte han sig til misjonæren, som stod hos ham og sa:

«Når jeg kommer i himlen, vil jeg først og fremst takke og prise Jesus, fordi han har frelst så-dan en arm skapning, som jeg er. Dernest vil jeg fortelle ham om dig; ti du var den som først viste mig veien til himmelen. Derefter vil jeg se mig om efter det sted, hvor helgenerne kommer inn, og der vil jeg sette mig ned og vente på dig. Og når du så kommer, hvilken lykkelig dag vil det da ikke bli. Da vil jeg ta dig ved hånden og lede dig til Jesus og si til ham: «Jesus, Jesus, se her er mannen jeg talte til dig om.»

Hvilken lykkelig dag!

En misjonær i India fant på sine reiser i en kristelig forsamlings en meget fattig kvind. Han spurte henne om grunnen til hennes fattigdom.

«Herre, svarte hun, jeg er en fattig kone og har bare denne eneste klledning.

«Har du da alltid vært så fattig?» spurte misjonæren videre.

«A, nei, sa hun, jeg hadde penger og kostbarheter; men for et års tid siden kom røverne og tok fra mig alt det jeg eide. De sa, at når jeg vilde vende tilbake til hedenskap, så vilde de gi mig det altsammen tilbake.

«Men, sa misjonæren prøvende, hvorfor fulgte du ikke dette råd? Nu er du jo en fattig kristenkvind.

«A, herre, svarte konen, jeg vil heller være en fattig kristenkvind enn en rik hvedningkvind! Nu kan jeg si om min røvede eiendom: Herren gav, Herren tok, Herrens navn være lovet!

Ja, den som tror på Jesus har en skatt i himmelen.

Misjons-Røstens kommisjonærer:

- Askim: Johs. Dahl.
- Arendal: Karl Iversen, Postadresses kjb. Thorsen, Kjørestrand.
- Aasheim i Hurum: Elektriker E. Samuelsen.
- Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Lobergveien 34.
- Drammen: Postekspeditør Einar Gulbrandsen.
- Dahlst., Eidsvold: Baker T. Johnsen.
- Frstad: Reisende Hans Johansen, Bydalen.
- Greåker: Form. E. Hagstrøm.
- Jevnaker: Arne Ivar Brorson.
- Mjøndalen: Arnt Gunder- sen.
- Moss: Josef Olsen, Bråtengt. 2.
- Oslo: Forstander Marthin Nil- elsen, Arm. Hansensgt. 11.
- Karoline Christiansen. Sol- heimgst. 2.
- Charsten Blegeberg, Konows- gt. 21 II.
- Sandnes: Marie Stangeland, Strandgt. 80.
- Ski: Oskar Aas.
- Sætre Hurum: Frk. Ruth Pedersen,
- Slemestad: Johan O. John- sen.
- Tofte, Hurum: M. Roås.
- Dessuten kan bladet bestilles av evangelistene H. J. Esrud, H. Wennesland, E. Thoresen, O. Karlsen, O. Kjelas, Thv. Johan- sen, og misjonær Bernhard Nil- sen.

— der er for tiden bare 15 eu- ropæiske misjonærer, 17 innfødte arbeidere og 103 evangelister.

Tåra.

«Eg såg ei tåra i auga ditt, ve- nen min — då du bøygd deg over den store boki, den boki som ber livsens von og tru til men- neski.

Du var trøyyt — å, so trøyyt! Det var som tvilen heldt på å smygge seg inn i sjeli di.

Ait hadde vorte so myrkt — so tomt for deg.

Havet, jordi, menneski kring deg — du sjølv — ja, endå til himmelen som kveldde seg yver deg, tykte du var myrkt.

Tanken din leita — bora seg inn i del store livsgåtone; men fann ikkje det han leita etter — fann ikkje svar for det di såre. lengtande sjel ropa og tyrsta etter.

Det klang berre som ein trøy- steslaus atterljom frå dulde berg- veggen.

— Då fall tåra — Fall frå det spyrdjande auga ditt mot boki — den heilige.

Og tåra fall yver ordet: Kjær- leik.

— Der låg ho — skjelvande — bivrande — som ein diamant frå Guds kruna.

Og ordet — heimsens store ord — skein mot deg — lyste gjenom tåra i strålende regnbogefargar.

Ordet fekk liv.

Det bar det herlegaste bodskap inn i sjeli di, — bodskapen um kjærleiken.

Auga ditt var djupt, — ja, djupare enn skogtjørna, og him- melbletet kvilde der inne i for- klåra glans.

Lu lyfte andiet ditt mot stjer- neheimen og kviska admjuk: — Takk, herre Gud, for din endelausa kjærleik! —

— Mens tåra svann stille i den heilige boki.

Ho hadde fullførd si tenesta. Gunlaug i «Samb.»

Omgæes varsomt

og vær forsiktig med å dømme eller bedømme andre. Vokt dig meget for å presse dine meninger inn på andre på en anmassende måte, og gjør heller ikke din samvittighet til regel eller rettesnor for andre mennesker. Men på den annen side bør du heller ikke for andres skyld slå av på dine prinsipper. Stå freidig fast på hva du er sannhet for dig, hvad det så enn skal koste — men gjør det i kjærlighet. Og dersom du da møter motstand eller lider motgang for sannheten eller dine princippers skyld, gå så ikke omkring og beklag dig og se ulykkelig ut, men gled dig over, at du må aktes verdig til å lide for Kristi skyld.

Språkernes mangfoldighet.

Der finnes ikke mindre enn 2500 forskjellige språk her i verden, meddeler The British and Foreign Bible Society, som hittil har oversatt bibelen på ikke færre enn 618 språk. Bare i løpet av de siste 25 år har foreningen oversatt bibe- len til 250 tungemål, det vil si at man har utgitt en ny bibelover- settelse hver femte uke. Selv om oversettelsesarbeidet skal fort- sette med samme raske tempo, vil det allikevel ta henved 200 år innen Bibelen er oversatt til samtlige språk.

Til søndagsskolene.

Abonner på barnebladet «Barnerøsten»

fra nyttår. Mange gode fortellinger og bilder. Tekstforklaring, mange interessante bibelgæder og minnevernes finnes i hvert nummer. Korrespondansemeddelelser fra barn rundt om på de for- skjellige steder. Bladet er billige enn noget annet barneblad. Kr. 1.50 pr. år.

Abonner i god tid. Søndags- skoler får stor rabatt! Bestilles på alle landets post- kontorer og i Barnerøstens eks- pedisjon, adr. Postboks 32, Sarps- borg.

FRA SPREDTE FELTER

Jesus.

«Han som blev gitt for våre overtredelser og opreist til vår rettferdiggjørelse.» Rom. 4, 25. Altså: Likesom en s fall blev til fordømmelse for alle mennesker, således blev også en s rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjø- relse for alle mennesker. Rom. 5, 18—19.

Jeg er så takknemlig til Gud at han har fått åpnet mine øine for disse himmelske rettigheter, at Jesus er en soning for våre synder, ja, ikke alene for våre, (som er frelst), men også for hele verdens. 1. Johs. 2, 2. Da så til og med den enfoldigste kom- mer som en forlapt synder og tar imot dette i tro, får han erfare underet i sin ånd. Måtte Jesus få åpne dine øine, du som ikke ennu er frelst og som leser disse lin- jer.

Av egen erfaring kan jeg vidne om at frelsen ved hans nåde har holdt til idag.

En hjertelig hilsen med Rom. 8, 31—39.

Sarpsborg i oktober.

R. Martinsen.

Hilsen fra U. S. A.

New York 14—10—29.

Kjære Misjons-Røsten. Bare et par ord for å meddele at vi har hatt en deilig tur over Atlanteren. Takket være Herren, som sikkert har besvaret de mange bønner som i disse dage har fulgt oss på turen.

Har også hatt en god anled- ning å bringe Kongens bud her på skibet, både ved møter og ved samtaler med den enkelte.

Må Herren gi «Misjons-Røsten» nåde til å være til stor velsignelse hvor den kommer frem.

Hilsen fra oss alle tre. Vår adresse i Kina er:

Torkild L. Rasmussen, Kang Chuang, Hopei, North China.

På øen Nias

i Hollandsk Østindia gikk som bekjent for noen år siden en stor veksel. Og det har siden vist sig at det ikke bare var en flyk- ting rørelse, men et virkelig An- dens verk til omvendelse og frelse for tusener av hedninger. Øens befolkning utgjør omkr. 250,000 mennesker. Av disse var ved ut- gangen av 1927 75,695 kristne. Dertil kom så 20,000 som forbe- redtes til dåp. Man kan altså snart regne omkring 100,000 kristne på øen. Et enestående re- sultat av evangeliets forkynnelse blandt hedningene. Og det så meget mer som arbeiderne er få

Småglint fra arbeidet på misjonsmarken.

Misjonær S. Vatsås skriver bl. a. i et brev fra Kina om tilstan- den i deres distrikt:

«— Til høsten håper vi å få reise en tur til vår andre stasjon som heter Hushien. Den har også flere utstasjoner. Gud skal le- dese oss i alt. De kommer ofte inn derfra de kristne og de har det godt, og arbeidet går godt.

Men hungersnøden, som jeg før har nevnt i mine breve, raser fremdeles. Hvetehøsten, ertet og fiere av de andre sorter som de sådde, er slått feil. Noe har de fått på de plasser, hvor de har kunnet vanne markene. Men pri- sene på matvarer er fryktelige ennu. Folk dør av hunger. Uten- for vår stasjon er to døde og å se magre ansikter og de mange tig- gere på gaten er sårt. Selv våre kristne og arbeidere er blitt tyn- de og bleke. Fra andre provin- ser kommer opkjøpere, det er un- ge, pene piker de vil ha. En 17—18-åring kan de gi 20 dollars for. Den stakkels pike blir så skilt fra sine, kanskje hun trøster sig med at hennes kjører får mat en tid. Hun har dog ingen venn i sin nød og ty til, stakkels sjel. O, hvor alt vilde være anderledes her om de kjente Gud. For en tid siden hørte vi en kvinne skrek på gaten og sa, at mannen hadde solgt

henne til en og hennes lille barn til en annen mann. Venner, takk at I beder for dette land, må det kjenne sin besøkelsestid.»

En misjonær Lewis forteller: 15 mann blev tatt tilfange og ført avsides op i fjellene. Blandt disse 15 var en kristen. Den kristne bad røverhøvdingen om å bli skutt to ganger for hver og en av de øvrige fjorten, men på betingelser av at disse blev satt i frihet. Når det blev klart for røverhøvdingen at den kristne mente det alvorlig, blev han dypt rørt over dennes offervillighet. Høvdingen innbød den kristne til te, og når de var ferdig med måltidet, blev han satt i frihet og sendt hjem under beskyttelse av en beveget skare røvere.

Noen måneder senere blev mis- jonær Lewis innbudt til en stor officersmiddag og traff der sam- men med røverhøvdingen, som nu var offiser i den kinesiske armé. Under samtalen ved bordet fremholdt den tidligere røver- høvding, at Kinas fremtid var håpløs, hvis ikke kristendommen fikk omskape kineserne. — Det var den opofrende kristne fange, som var villig til å late sitt liv for de øvrige 14, som hadde in- fluert ham til denne uttalelse.

Fra innbrudstyt til evangelist.

Fra eng. ved W. L.

En gang hadde jeg møte i en stor metodistkirke i Chicago sammen med noen andre evangelister. Jeg møtte en mann på gaten. Han hadde på seg en skjorte, som vel en gang i tiden hadde vært hvit, jakken passet dårlig, benklærne var trasete og skoene utgått — men ansiktet var intelligent.

Han bad meg om mat og jeg tok ham med på en kafe. Jeg spurte ham om det var lenge siden han sist fikk noe å spise

— 5 dager, svarte han. Jeg bestilte all den mat han ønsket sig, og det føltes godt å få hjelpe ham.

Mannen spurte hvem jeg var, og jeg fortalte at jeg var predikant og hadde møter på det og det sted.

— Da skal jeg komme og høre på Dem, sa han. En mann som er så snild mot mig må det være noe virkelig med. Jeg skal komme.

Og han kom også på møtene. Den tredje kvelden var det visst han kom frem til alteret. Jeg falt ned ved siden av ham og begynte å tale med ham. Og denne mann blev virkelig frelst.

— Jeg vil ikke skjule noe for Dem, ti De har vært snild mot mig, sa han under samtalen løp. Jeg er innbrudstyt og har holdt på dermed i 17 år her i Chicago. Jeg ser stjålet fra tusener av personer. Nettop nu har jeg en diamant i min lomme som jeg tok fra en dames veske. Jeg kastet bort vesken og beholdt diamanten. Jeg vet ikke hvem hun er. 17 år av et slikt dårlig liv har jeg lagt bak mig. Jeg har gjort alt mulig med undtagelse av mord, men vilde heller ikke vike tilbake for dette om jeg skulde komme i knipe. Hvad skal det bli til, det er vel intet håp for mig etter alt dette?

— Jo, det er håp, forsikret jeg ham. Jeg tok ham med dit hvor jeg bodde. Han fikk først et bad, hvorefter jeg ga ham den beste dress jeg hadde. Etterat han var blitt påkledd så han ganske bra ut. Jeg gav ham en 10-dollar seddel og sendte ham ut for å kjøpe endel frimerker og andre småting.

— Jeg kan likeså godt bli narret først som sist, om det så skal være, tenkte jeg. Han går nu sin vei med min dress og penge, hvis det ikke er blitt til virkelighet med ham.

Men han kom igjen med vekselpengene.

— Broder, sa han, jeg er omvendt, men hvad skal jeg gjøre med min fortid?

Jeg hjalp ham å sette op en fortegnelse over navn og adresser på de bestjåne, de som han visste om. — Derefter gikk vi til dommeren, la frem saken som den var og fortalte alt for ham.

— Han er kommet for å angis, sa jeg. Han er villig til å ta livsvarig straffarbeid.

Den gamle dommer hørte oppmerksomt på tilståelsen.

— Holder han på som innbrudstyt ennu?
— Nei.

— Da kan dere forlate dette sted. Saken var dermed klar. Vi hadde gått så langt vi kunde med den. Gud ordnet alt.

En tid etter forlot jeg Chicago, og vi visste intet om hverandre. Jeg kan ikke forså hvordan denne mann kan bli bevart, tenkte jeg.

Flere år efter stod jeg i Spring street. En velkledd mann med bibel under armen kom bort til mig og sa:

— Er det ikke mr. Garr?

— Jo, det er det, svarte jeg.

— Kan De minnes å ha sett mig før? spurte han.

Jeg sa jeg ikke kunne minnes ham og den fremmede fortalte hvem han var. Da først kjente jeg ham igjen.

— Vet De hvad som er skjedd med mig? spurte han videre. — Sist De forlot Chicago, fortsatte Gud å lede mig og velsigne mig. Jeg blev fylt av Gud og kalt til forkynnergjerningen og siden har jeg holdt på dermed. På min ferd traff jeg en virkelig kristen kvinne og vi inngikk ekteskap. Han fortalte videre for mig om sine besøk på forskjellige plasser, og om vekselmøter han hadde hatt.

Ja, slikt kan den Hellig And bevirke. Der finnes virkelig kraft til å bryte lenkene.

«Ev. H.»

Den velsignede misjonsoppgave.

(Fort. fra 1. side).

den blir forvandlet fra jammerdal til en kildevang. Håp om evig herlighet i Kristi tilkommelse. Seier over dødsfrykten og inngang i herligheten. I sannhet en nådegave der overgår millioner av gaver. Derfor skammer Paulus sig ikke for evangeliet, ti det var en Guds kraft til frelse for hver den som vilde tro.

Kongernes konge er selv med!

Ute på Russlands sibiriske sletter, Mongoliet marker, Kinas millionvimmel, Indiens myldrende skarer, Afrikas urskoger og myrer, ja over alt hvor Herrens trofaste går med bud, er Herren med. Ja, han er selv med! Hvilken trøst. Når han er med hvem kan da være imot. Mange tviler, men Herren går foran. Takk og lov.

Kjære bror og søster du som går med rikdommens bud. Husk han er med nettopp der du er. I alle forhold. — Husk han er dig nær. Tro ham og du får se ham åpenbart. — Guds herlighet! Han er med alle dage og fører sin sakt frem til seier.

La oss gi sakt på vårt kall. Snart er høstens korte tid forgangen. Tjenerne fra marken drager hjem. Et «vegiort» skal lyde til de mange. O, at jeg må være en av dem.

Torkild Rasmussen.

Sladder og lettsindighet

er djævelens lommetøver, de stjeler fred, kraft og ånd fra menneskene. Tom passiar og unyttig tale leder meget ofte til dårlig spøk og idethale til letthet i karakteren.

A bli til intet i oss selv

Så Gud blir vårt alt er betingelsen for den høieste lykke, og for at vi i høieste grad kan være nyttige i Herrens gjerning.

FOR FAMILIENS YNGSTE

Den himmelske jernbane.

En prest i Amerika reiste en aften med jernbanen vestover, og underveis blev han vidne til følgende begivenhet, som i all sin rørende enfoldighet må glede enhver.

Vognene var fulle av passagerer, og for avsted. Ved første stasjon kom en liten pike ved åtteårs-alderen inn i vognen, bærende en liten bytt med armen, Da hun hadde satt sig, begynte hun alvorlig å betrakte de reisendes ansikter; men alle var fremmede for henne. Hun syntes trett og matt, og idet hun benyttet sin lille bytt til hodepute, le hun sig til å sove.

Snart kom konduktøren for å ta imot billetten. Da den lille pike så ham, spurte hun om hun måtte ligge der. Hei, ti svarte han vennlig ja, og bad henne med det samme om hennes billett. Hun fortalte at hun ikke hadde noen billett.

— Hvor skal du reise hen? spurte konduktøren henne.

— Jeg skal til himmelen, svarte hun alvorlig.

— Til himmelen? gjentok konduktøren, uten tvil i den tanke at han ikke hadde hørt rett. — Hvem skal betale reisen for dig?

Uten å svare derpå spurte hun igjen likeså alvorlig:

— Kjære, er ikke dette veien til himmelen, og reiser ikke Jesus med dette tog?

— Det tror jeg ikke, svarte konduktøren, men hvorledes er du kommet på disse tanker?

— Hvorfor? Jo, før inamma døde pleide hun å syngre for mig om den himmelske jernbanen, og De så så snild ut og talte så vennlig, at jeg tenkte hun mente denne. Min mamma sang alltid for mig om Jesus og den himmelske jernbane, at Jesus har betalt reisen for alle, og at toget stanser ved hver stasjon for å ta folk op. Men mamma synger ikke lenger for mig nu; der er ingen

For andres skyld.

Moody forteller et sted følgende lille trekk:

En av mine venner, som bor i en liten by, hvor belysningen er dårlig, gikk en aften sent hen ad gaten for å nå til sitt hjem. Han så en mann, der kom bærende en lykt. Da han kom hen til ham, opdaget han ved lyktens skin, at mannen gikk med lukkede øine.

Han gikk forbi; men det slo ham: Den mann er blind! Så vendte han om og spurte:

— Min herre, er De ikke blind?

— Jo, var svaret.

— Hvad bruker De da lykten til?

— Jeg har lykten med, sa den blinde, for å hindre andre i å falle over mig.

La oss lære av den blinde mann, lære å la vårt lys skinne klart, for at ikke mennesker skal bringes til fall ved oss.

Forenet.

Efter flere års forhandlinger er den skotske frikirke forenet med statskirken.

Frikirkensamfundet hadde bestått i 86 år, og dens dødsårsaker er «systematisk forgiftning med vantro og bibelkritikk», skrives i et svensk kristelig blad. Hvorvidt denne sterke påstand holder stikk vil fremtiden vise.

gen som synger for mig, og så tenkte jeg at jeg vidde ta med jernbanen og reise til mamma. Synger De for Deres lille pike om toget som går til himmelen? De har vel en liten pike, har De ikke?

Med tårer i øinene svarte konduktøren: — Nei, mitt barn, jeg har ingen liten pike nu. Jeg har hatt en, men hun døde for en tid s'd'n, og gikk til himmelen.

— Gikk hun på denne jernbane, og er De kanskje nu på reisen til henne? spurte hun.

Alle i vognen lyttet efter samtalen, og mange gråt.

Derpå vendte hun sig igjen til konduktøren og spurte:

— Esker De Jesus? Jeg e'sker ham, og desom De e'sker ham, vil han også ta Dem reise på sin jernbane til himmelen. Jeg reiser der til, og jeg vil så gjerne at De skulde være med mig. Jeg vet at Jesus vil lukke mig inn nå vi kommer frem, og han vil ta Dem også komme inn, og enhver som vil være med på hans jernbane, — ja også alle disse folk — kan komme inn. Har De ikke lyst til å se himmelen og Jesus og Deres lille pike?

Disse ord uttalt i den mest rørende enfoldighet, beveget alle til tårer, og noen som allerede lenge hadde vært på vei til himmelen, prisde Gud.

Der er dem som stør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11, 24.

Misjonskasserer for frie misjonærer:

Kina.

F. O. SHRÖDER: A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.

MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmugst. 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT (f. t. Norge): Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

AGNES og TORKILD RASMUSSEN: G. Bergh, Youngsgaten 1, Oslo.

Alaska.

GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken.

DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.

LAPPENISJONÆR A. VANGBERG: G. Iversen, postboks 32, Sirpsborg.

Argentina:

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Spønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slommestad.

ERLING ANDRESEN: Rolf Andresen, «Fredly», Haslum, pr. Oslo.

— Må jeg ligge her på denne plass, ti vi kommer til himmelen? spurte hun igjen.

— Ja gjerne, kjære barn, svarte hun beveget.

— Vil De så vekke mig, forat jeg kan få se mamma og Deres lille pike og Jesus? Jeg lenges så efter å se dem alle! Konduktøren kunde ikke svare for sinnsbevegelser.

— Hvad skal jeg si til Deres lille pike når jeg får se henne? Skal jeg si at jeg møtte Dem på Jesu jernbane, og at De er på veien til himmelen? Skal jeg?

Konduktøren rakk ikke å svare; ti i det samme stanset toget ved stasjonen.

Her måtte jeg stige av og kunde således ikke — tross min store lyst — bli vidne til hvad senere passerte. Men gjennem brev fra hin konduktør fikk jeg høre følgende:

Barnets alvorlige og inntrengende spørsmål hadde vakt hans hjerte, og syndens søvn til å soke frelsen i Kristus, og da piken derved var blest ukjær for ham, besluttet han å opta den foreldreløse i sin lille pikens sted, og nyss var vandret bort. Han satte heri derfor av ved stasjonen hos noen bekjente, for på tilbakeveien å besøke henne med sig sitt hjem. Men da han med toget kom tilbake for å ta henne op, var hun allerede gått bort med toget til himmelen, hvor hun hadde truffet både mamma og konduktørens lille pike.

NUMMER 22

Mis

Fra br. og str. D

Ranchi, B. N. Elskede i Herr

Nådd

«Vi takker alle, når vi kommer våre bøønner, ide minnes eders virk og arbeid i kjærlig 1. Tes. 1. 2-3.

Priset være Hø store miskunnhet nåde er ny for hv og han leder oss p

Hvor salig å få Faderen og Sønne dige å ha del i h fund, det er dette for den fallne sle ren føre den enle pere inn i hans så Jesus må få sj sin smerte.

Tiden flyr så hendt mangt og sist skrev. Forled daværende naboe aukasjon da de Ranchi. Til denn prestes, og d den tid vi hadde le. Han fikk øie av deres medlemm den søndag har Presteno har skidrene og barna. du- og muhamed mer fremdeles og at de katolske b søker efter å kv vår søndagsskol hendte ifjor. Lit de tilbake og ha sig. Bed for di venner, som nu har hørt og lært sanne vei til fre komme tilbake o Roms jernlenke. ømt og bøjelig d byrd har ofte fø Herren Jesus.

Følgende er et Jesus kan gjøre tet er: For et p en halv naken, vi til en av våre v der ca. 10 eng. n ren tok ham inn fikk undervisnin ge fag og best i om Jesus. Da h høiere klasse fa vanskelig å lære svant han pluss efter ham i lan var kommet fra ham med en kla som han lærte h

Han gikk tilbak for å få litt me Bibelen og nu sk for å fortsette han begynte. v

håp til Herren a utta sig noen a skolebarn og g vidner og lysba

Afrika:

P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 4, Bergen.

INGRID LØKKEN:

MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskiold vei, Lilaleker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Næsdal Sydnessgt. 1, Bergen.

MAXIMILIAN JOHNSEN: Caspara Solvik, villa Fjordrig, Osnes pr. Heggedal.

DEN NORSKE KONGOMISJON

CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India:

DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN: Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen.

FRANCK DESMOND: Gustav Larsen, Fossveien 12, Oslo.

HANS SVENDBERG: Form. J. Karlson, Haldens vev Tistedalen pr. Halden.

GUNHILD ABØ:

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smiltetstg. velen 10, Drammen.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandvør.

RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numdalen, Kongsberg.

VALBORG FRANDSEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Utgift ved en redaksjonskomitee

Sarpsborg, Glommens trykkeri